

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **S. G.**, zastoupeného JUDr. Alenou Mrlinovou, advokátkou se sídlem Výškovická 122, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2006, č. j. OAM-164/LE-VL02-VL02-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 3. 2007, č. j. 59 Az 31/2006 - 80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupkyni žalobce advokátce JUDr. Aleně Mrlinové **se** odměna za řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 6. 3. 2006, č. j. OAM-164/LE-VL02-VL02-2006, žalovaný zamítl žalobcovu žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

V žalobě ze dne 16. 3. 2006 proti rozhodnutí žalovaného žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podáním ze dne 14. 7. 2006 pak požádal o ustanovení advokáta.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 5. 10. 2006 (č. l. 45) ustanovil žalobci zástupkyni advokátku JUDr. Alenu Mrlinovou, rozsudkem ze dne 15. 1. 2007 (č. l. 63) pak žalobu zamítl.

Rozsudek byl žalobci (jeho advokátce) doručen dne 23. 1. 2007. Podáním ze dne 1. 2. 2007, podaným na poštu dne 2. 2. 2007 a soudu doručeným dne 5. 2. 2007 (tedy ještě v průběhu lhůty pro podání kasační stížnosti), žalobce požádal o ustanovení advokáta k sepsání kasační stížnosti proti uvedenému rozsudku.

Krajský soud usnesením ze dne 13. 3. 2007 (č. l. 80) žalobci zástupce pro sepsání kasační stížnosti neustanovil. V odůvodnění uvedl, že řízení o kasační stížnosti musí být zahájeno podáním kasační stížnosti stěžovatelem, přičemž stěžovatel může kasační stížnost podat sám, protože teprve v řízení o kasační stížnosti platí povinné zastoupení stěžovatele advokátem. Žalobce kvízově soudu prokázal, že nemá žádný příjem ani majetek, jeho podání ze dne

1. 2. 2007, označené jako „Žádost o ustanovení advokáta“, však nelze podle obsahu považovat za kasační stížnost. Lhůta pro její podání přitom uplynula dne 6. 2. 2007; ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. v daném případě nebylo možné použít, protože se vztahuje jen k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Žalobce tedy kasační stížnost ve lhůtě nepodal, je tedy bezpředmětné, aby mu byl pro řízení o ní ustanoven advokát.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas blíže neodůvodněnou kasační stížnost a požádal o ustanovení advokáta.

Usnesením ze dne 25. 1. 2008 (č. l. 93) krajský soud žalobci zástupce neustanovil s tím, že na základě právního názoru vysloveného rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 - 117, je žalobce stále zastoupen advokátkou JUDr. Alenou Mrlínovou, ustanovenou mu soudem již v řízení o žalobě. Současně soud žalobce (prostřednictvím jeho advokátky) vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost tak, aby bylo zřejmé v jakém rozsahu a z jakých důvodů rozhodnutí napadá. Stěžovatel byl poučen o následcích spojených s nevyhověním výzvě. Usnesení bylo stěžovateli podle § 42 odst. 5, § 40 odst. 1 s. ř. s. a § 46 odst. 3, § 50c odst. 1, 4 o. s. ř. doručeno fikcí dne 19. 5. 2008 (jeho advokátce pak bylo doručeno již dne 12. 2. 2008). Ve stanovené lhůtě však stěžovatel vady podání neodstranil, ani nepožádal o prodloužení této lhůty.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení a shledal, že takovou kasační stížnost nelze věcně projednat a bylo třeba ji odmítnout.

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

Náležitosti kasační stížnosti jsou stanoveny v § 106 odst. 1 s. ř. s., pokud je podání nemá, musí být podle odstavce 3 téhož ustanovení doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení vyzývajícího k odstranění vad. Předmětná kasační stížnost neobsahovala tvrzení, z jakých důvodů stěžovatel usnesení napadá, přičemž kasační stížnost lze podat jen z důvodů výslovně uvedených v § 103 s. ř. s. Důvody uvedenými v kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Kasační stížnost tedy vždy musí obsahovat konkrétní, tj. ve vztahu ke stěžovateli a k projednávané věci individualizovaná, tvrzení nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a to po skutkové i právní stránce. Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (zde: kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Ze znění kasační stížnosti však musí být seznatelné důvody, které odpovídají zákonným kasačním důvodům.

V daném případě stěžovatel v kasační stížnosti neoznačil žádné důvody. Neuvedení konkrétních skutečností, tedy jakou právní otázku soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil, resp. jakých vad řízení, které mohly mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, se soud dopustil, nebo v čem případně spočívala zmatečnost řízení před soudem, je však stíženo nemožností kasačního přezkumu. Nejvyšší správní soud nemůže namísto stěžovatele sám aktivně vyhledávat vady, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejich důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady, která ovládá i řízení o kasační stížnosti.

Podání stěžovatele tedy zákonné náležitosti neobsahovalo, krajský soud ho proto správně vyzval k odstranění vad a stanovil k tomu lhůtu odpovídající zákonu. Neodstranění vad podání

(chybějící kasační důvody) brání věcnému vyřízení kasační stížnosti a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 za použití § 120 s. ř. s.

Nad rámec uvedeného kasační soud považuje za nutné konstatovat, že se neztotožnil se závěrem krajského soudu shledaným v napadeném usnesení, o nemožnosti stavění lhůty pro podání kasační stížnosti v případě podání žádosti dle § 35 odst. 8 *in fine* s. ř. s. a v této souvislosti odkazuje na svůj právní názor plynoucí z usnesení ze dne 11. 1. 2005, č. j. 7 Azs 349/2004 - 87, www.nssoud.cz. V daném případě se tak běh lhůty pro podání kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu ze dne 15. 1. 2007 (č. l. 63) podáním žádosti o ustanovení advokáta, tedy dnem 2. 2. 2007, zastavil a obnovil se až nabytím právní moci nyní napadeného usnesení krajského soudu ze dne 13. 3. 2007 (č. l. 80).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Podle § 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci stěžovatele, jež mu byl soudem ustanoven, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci soud ustanovené zástupkyni odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti nepřiznal, neboť z obsahu soudního spisu vyplývá, že žádný úkon právní služby, za který odměna náleží (§ 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), nevykonala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu